

Bài văn mẫu Phát biểu cảm nghĩ về một bài thơ hoặc tác phẩm văn học mà em yêu thích Văn 10 tuyển chọn, hay nhất sẽ giúp các em học sinh đưa ra các lập luận, lý lẽ chính xác và ý nghĩa nhất để hoàn thành xuất sắc bài viết của mình.

Phát biểu cảm nghĩ về một bài thơ hoặc tác phẩm văn học mà em yêu thích Văn mẫu 10 ý nghĩa nhất

Mùa thu, mùa luôn gợi biết bao nhớ thương trong lòng người. Tiết trời không còn những cơn mưa phùn của mùa xuân, không nóng bức như mùa hạ và không còn cái giá lạnh của mùa đông. Mùa thu là sự hài hòa của tất cả các mùa trên, cũng bởi vậy mà tâm hồn nhạy cảm của các thi nhân viết về đề tài mùa thu rất nhiều. Trong số những bài thơ viết về đề tài này ta không thể không nhắc đến Sang thu của Hữu Thỉnh. Bằng một vài nét bút tài hoa ông đã phác họa những biến chuyển của đất trời từ cuối hạ sang thu.

Thu sang lòng ai chẳng vương vấn, bởi chút hoa sữa nồng nàn, bởi hương cốm mới tinh khôi, mỗi người, mỗi thi nhân đều có những dấu hiệu riêng để cảm biết mùa thu. Mùa thu là mùa của cây ngô đồng, lá phong đỏ trong thơ cổ:

Ngô đồng nhất điệp lục

Thiên hạ cộng chi thu

Hay mùa thu với dáng liễu thướt tha trong thơ Xuân Diệu:

Rặng liễu đìu hiu đứng chịu tang

Tóc buồn buông xuống lệ ngàn hàng

Đây mùa thu tới, mùa thu tới

Với áo mơ phai dệt lá vàng

Còn với Hữu Thỉnh thì sao, ông lấy dấu hiệu gì trong vô vàn những tín hiệu trên để cảm nhận khoảnh khắc thu sang. Chúng ta hẳn sẽ cảm thấy thật bất ngờ trước những cảm nhận c, tín hiệu của riêng ông khi mùa thu đến:

Bỗng nhận ra hương ổi

Phả vào trong gió se

Sương chùng chình qua ngõ

Hình như thu đã về

Tín hiệu báo thu về của ông thật đặc biệt. Có lẽ lần đầu tiên trong thi ca mới lấy tín hiệu hương ổi bình dị, dân dã để báo hiệu thu đã sang. Hương ổi nhẹ nhàng đi cùng với từ “bồng” gợi cho ta cảm giác đột ngột, ngỡ ngàng. Dường như một buổi sáng thức dậy, bồng thấy bước chân thu ngập ngừng trước ngõ. Hương thu “phả” vào gió se se lạnh, làn hương ngọt ngào, đậm đà như sánh lại. Không chỉ vậy, hương ổi còn gợi nên điều gì đó rất đời thân thuộc, yêu dấu của làng quê Việt Nam, hương thu của Hữu Thỉnh thật lạ, thật độc đáo. Bằng đôi mắt nhạy bén của người nghệ sĩ, Hữu Thỉnh còn nhận thấy những làn sương mỏng nhẹ, “chùng chình” đi qua ngõ. Với nghệ thuật nhân hóa đã có thấy dáng vẻ, tâm trạng của những làn sương thu. Chúng đi chậm chạp, như còn lưu luyến, luyến tiếc điều gì đó của mùa hạ, nửa muốn sang thu, mà nửa lại muốn ở lại.

Đối diện với khoảnh khắc thu sang, lòng người cũng ngỡ ngàng, dường như còn chưa tin rằng thu đã về: Hình như thu đã về. “Hình như” nhân vật trữ tình còn băn khoăn, chưa chắc chắn, bởi những tín hiệu thu về vẫn còn mơ hồ và ít ỏi quá. Có lẽ cần những tín hiệu rõ ràng hơn, đầy đủ hơn như là một xác tín cho mùa thu. Chỉ với hương ổi, làn gió se và chút sương lãnh đãng, nhân vật trữ tình đã mơ hồ, mong manh nhận ra những dấu hiệu của mùa thu, qua đó cũng cho thấy tâm hồn tinh tế nhạy cảm của thi nhân. Lời thơ vừa ngỡ ngàng, vừa reo vui trước khoảnh khắc thu sang.

Không gian mở rộng dần, không chỉ còn là không gian thôn vườn, ngõ xóm mà đã có sự rộng mở ra không gian sông nước, bầu trời: Sông được lúc dềnh dàng/ Chim bắt đầu vội vã. Con sông tắt bật với dòng phù sa nhuộm đỏ, ngày đêm cuộn cuộn chảy đã được thay thế bằng con sông hiền hòa hơn, tĩnh lặng hơn, dòng sông khi sang thu trở nên trong trẻo, êm đềm. Nghệ thuật nhân hóa khiến con sông dường như được nghỉ ngơi sau một mùa hạ vất vả. Đây đồng thời cũng là hình ảnh của con người được nghỉ ngơi sau bao khói bom, lửa đạn chiến tranh. Vận động ngược chiều với con sông chính là những cánh chim tắt bật vội vàng bay về phương Nam tìm hơn ấm, tránh cái lạnh của mùa đông phương Bắc sắp đến. Tâm hồn ông thật tinh tế và nhạy bén, bởi đã nhận ra những biến chuyển tế vi nhất của thiên nhiên vạn vật.

Nhưng có lẽ hình ảnh đẹp nhất, ấn tượng nhất chính là hình ảnh: Có đám mây mùa hạ/ Vắt nửa mình sang thu. Đám mây mùa hạ được hữu hình hóa, vừa thực lại có nét gì đó rất hư ảo, đã tái hiện được những bước đi của thời gian. Nhưng cái đặc sắc hơn chính là việc Hữu Thỉnh lấy cái hữu hình là đám mây để nói về cái vô hình là thời gian. Thời gian một khái niệm trừu tượng, không thể nắm bắt, đo đếm vậy mà có cái “vắt mình” của đám mây dường như thời gian hạ - thu đã có ranh giới rõ

ràng, hữu hình. Đám mây trở thành cầu nối giữa hai mùa, khiến chúng trở nên liền mạch, không bị đứt đoạn. Đám mây cũng như làn sương vẫn còn luyến tiếc mùa hạ, vẫn chưa muốn chia tay mùa hạ, nhưng lại cũng mang trong mình mong muốn khám phá mùa thu bí ẩn, trạng thái ấy khiến cho đám mây mới chỉ “vắt nửa mình sang thu”. Khoảnh khắc giao mùa hiện lên tinh tế qua những câu thơ giàu thật chất tạo hình, ẩn sau thời gian chuyển tiếp từ hạ sang thu là hình ảnh đời người lúc sang thu.

Sang khổ thơ cuối, những biến chuyển của thiên nhiên ngày một rõ nét hơn: nắng vẫn còn nhưng nhạt hơn, dịu hơn, không còn gay gắt như mùa hè; cơn mưa rào mùa hạ chợt đến chợt đi cũng vội dần, bớt dần. Những từ ngữ chỉ mức độ “vẫn còn” “vội” “bớt” được sắp xếp giảm dần cho thấy mùa hạ đang nhạt dần, mùa thu ngày càng rõ nét hơn. Mùa thu đã hiện hình giữa đất trời.

“Sấm cũng bớt bất ngờ/ Trên hàng cây đứng tuổi” đây là phút giây suy ngẫm, chiêm nghiệm của Hữu Thỉnh trước khoảnh khắc giao mùa của thiên nhiên cũng là thời điểm giao mùa của con người. Con người khi đã từng trải, đi qua nhiều giông bão của cuộc đời thì họ cũng trở nên vững vàng, trưởng thành hơn trước những vang động của cuộc sống.

Sang thu của Hữu Thỉnh với ngôn ngữ, hình ảnh giản dị, tự nhiên ông đã cho người đọc thấy vẻ đẹp của thiên nhiên lúc giao mùa, những nét thu thật thu của đất Bắc. Nhưng đằng sau bức tranh thu sang còn là những suy ngẫm, chiêm nghiệm về khoảnh khắc đời người sang thu.